

Aknai Tamás

Kedden délután 16 és 19 óra között. CoBrA, Szántó István, Győrffy László
Tuesday afternoon, 16-19 h. CoBrA-class, István Szántó's, László Győrffy's works

I could say that this is the period of Faustian series. Here, in this stage, time could really stop. I would love to freeze here forever so I am ready to give authority for my preservation. I have my most beautiful manifestations and greatest feelings this time. I am sitting in the ground floor bunker of the doctoral school surrounded by extraordinary musicians and artists. It is quality for the present and the future. I consider future the past. I come from where I come from, even the afternoon lessons were not irrelevant. The 20th century course starts at 2.10 p.m. There are not too many people; I am joyful, free and easy. I am even telling my company that during this particular stage of brain anaemia we shall induce more than the usual joy to each-other. There might have been some humour included, because the class was laughing. And that is exactly what I was looking for. And then came the exhibitions of István Szántó and László Győrffy.

Mondhatnám azt is, hogy Fausti pillanatok sorozata, itt, ezen a szakaszon tényleg megállhatna az idő, itt szívesen kimerevednék örökre, ezért önérdekből készen állok engedélyt adni a tartósításomra is. Legszebb megnyilvánulási formáim és legjobb érzéseim ilyenkor vannak. Ülök a doktoriskola mélyföldszinti bunkerében, az utóbbi időszak néhány kiváló muzsikussal, képzőművésszel körülvéve. Minőség a jelennek és a jövőnek. A múlt ránéz a jövőre. Jövök, ahonnan jövök, már a délutáni órák sem voltak érdektelenek. Kettő után tíz perccel kezdődik a XX. századi kurzus. Nincsenek nagyon sokan, derűs vagyok, fesztelen, mondom is feleimnek, hogy az agyvérzésesség ezen szakában okozunk az átlagnál több örömet egymásnak. Humor is előfordulhatott, mert nevet az osztály. De hiszen így szerettem volna. Hirdetem a netes kollaborációt, a tanári testület ingerküszöbét nem vertem át a sirámaimmal, az Art Review szerkesztésében ezidő szerint Losonczy kolléga jelzett határozottan. A most itt lévő hallgatói csapatból viszont többen szóltak már, jönnének, írnának, szemléznének, ezúttal Labus Máté ugrik, este még plusz beszélni tudtam vele. Bill Violával foglalkozik, Vidovszky professzor instruálja. Iszonyú érdekes lehet, majd rákérdetek a fejleményekre. De azért a CoBrA volt terítéken. Főleg Appel és Jorn. Közben beszéltem az egykori Stemberáról, a reneszánsz kőtárban tartott Heidegger performanszról a tengernyi kenyértészta dagadóval, vodkatinktúrával, Csorba Lipótmezei nyulacskejéről, az asztmás bolondok hegymászó iskolájáról és gyerekek szabadságáról. A nyomhagyás kényszeréről és magasztosságáról a Dózsa hajléktalan hospice osztályának alagsorában. Ami nekem akkor, ott, 2006 novemberében nagy próbatétel (tentámen) volt. Életemben nem felejttem. Alechinskyvel zárom: Alice Csodaországban. Még diskurálunk a szobrász hallgató Kozarich Anettel az anyagmágiáról, de aztán rohannom kell a doktoriskolába, ahol Nagy Tamás prezentál. Kétszer megjáró a több emeletes és nyilvánvalóan rózsátlan labirintot, mert a doktoranduszoknak nem adja ki a portás a kulcsokat. Csak tanárnak. Kiderült újra, én egy tanár vagyok. Lépcsőzés, szívdobogás, egészség. Tamás pompás vagy mondom magamnak és magamban hozzáteszem: Tamás, pompás vagy, de ez már Nagy Tamásnak szól. A végén majd felhangosítom. A hallgatók nagyon jók, találó közbeszólások, kérdések, adatszolgáltatás. Élvezet tökéleg. Gyönyörű ideák, perfekt megoldások, szellemesség az interpretációban. Nem lehet másként, feszült figyelemmel hallgatjuk a felkészült, elméletben és gyakorlatban is erős Nagy Tamást, nézzük derűs, szabatos kommentárokkal előadott betűközponjú munkáit. Sietős lett a dolog, rövidebb lett az óra: két kiállításnyitás is van előttünk. Ígéretes mindkettő, de még a 004-es bunkerben vagyunk, ezt a penzumot is fejezzük be illendően. Még tervezünk Zrinyi Orsolyával, legközelebb Dohnányit közvetít, előkészítjük a műszaki fertályt. És rohanunk át a kommunikációhoz, ahol Szántó István kiállítása van. Erős és tiszta anyag, megemelt folklór, új ornamentális figuráció, örök készítés az ördög rettenetével, a kísértéssel, a születéssel és halállal farkasszem nézni. És megörökíteni az örömmérszést, ha ez ideig-óráig sikerül. Diszfunkcionális lemezkiadványok, sok anyag, funér,

de/mégis művészetnek a legjobb. Részenkénti karikatúra figurációi, a naivra stilizált Rohrshacht szimmetriáiból következő ornamentális készség, nyersessége és *color field* színmezői igen összetett jel-, és jelentéskombinációt képeznek. Szerencsére jó művek közelében nincs komoly gerjedés megfajtások után ebben az irányban komolyan kitávolodni. Otthonosabb a felkínált, fából készült közeg, amelyben az alpesi menedékház és egy szektás manóhit szentélyének enteriőrje kopírozódnak egymásra. A képalkotás „első elemei”, az ismétlésekből fakadó ráolvasás-hangulat, gyermeki ijedelem és felszabadulás, a kivágtat természetes dekorativitása és az álnaiv proporciók avatják ezeket a méreter bicskaszimulációkat érdekesítő állításokká. Amik, lám, képzőművészetnek is elfogadhatók. Szántó István a Kommunikáció Tanszéken állított ki. Innen megyünk Győrffy László folyosó-kiállítására, amit Somody Péter nyit meg a kar déli épületének emeletén. Sok fura, írásban talán nem is feltétlenül vállalható dolgot rak össze, de feneketlen jószándék süt át a szavakon és van valamennyi humor a szövegében. Én biztosan reszketeggebb lettem volna, és a készüléstől rogygyantán értekeztem volna, mert Győrffyhez szerintem igencsak fel kell kötni az igaz interpretátornak a gatyáját. Nem elsősorban azért mert bölcséleti pályákról indítva lehet csak felérezni azt a kaballisztikus biotechnológiai miliót, amiben a munkái hitelesek maradhatnak, hanem, mert logikai-tematikai-lingvisztikai háromszögelésben kell bemérni értelmet és jelentést, egy örök esztétikai referencia spirált az igazság, valóság, bűn, ártatlanság és gyalázat, meggyalázás folyamatai, élmény és beletörődés-kiszolgáltatottság szélsőségei között. Amiben nincs gyönyör, csak gerjedés, ahol a látástól kifolyik a szem, gondolkodástól csepfolyóssá válik az agy. Nagy erővel idézem fel magamat is, mert az 1972-73-as Nyugat-berlini munkálkodásom közben magam is kifejlesztettem egy ilyen félelemmel teli, de a szervezet mechanikus diszfunkcióit precízen számba vevő grafikai stílust. Önelemzésem csekély eredményének tartom, hogy akkoriban még csak kizárólag a honvágy gyötört és pedig úgy, hogy az amúgy nyomorúságos vendégmunkás státusz díszletei mögé a szeretetlenség atmoszféráját állandósította. Végignéztem, majd elmenekültem a kocsmába. De még meg se ittam a korsó sörömet, áramlott be a kiállítók és közönségük tömege. Összeültünk aztán és beszélgettünk. Két sört ittam, de fél kilencre már otthon is voltam, mert közben nagyon éhes lettem, és mert feleim már eleve kaptatosan jöttek, volt valami kis aszimmetria a valósághoz való viszonyunkban. De nagyon izgalmas *keddi* nap volt ez.